

## קובי מידן הזווית אשר ממנה הוא מרכז

\*

ואיך התפרצו החיים  
מבעד לרשת גדר!  
היה הונה עלים,  
היתה תפארת רבוי;

והיו ילדים רצים  
בחצר בית ספר סמוך,  
ההד במגרש הרחב  
מחלל את קריאות ענגם;

כנועות לעלים שותרו  
נצבו מכוניות במצדד,  
אוצרות נסיעות הרבה  
למרחק לא גדול במיוחד;

ודוס הקפיץ כדורסל  
ליד שער בית כנסת;  
ואחר עשן סיגריה  
ובנו צפה במכדרר;

חברתו של בני הצעיר  
- אינני מכיר את הוריה,  
על כן שמה הוא בגד רקוד  
ולא עגן ברזל -

ליד שלחן האכל  
(חפוי מכרכם, איקאה),  
לומדת לקראת מתכנת,  
אולם בלי הפתרון הסופי.

ובני עצמו בחדרו  
יוצק אשכולות צליל;

האם יהיה פסנתרן?  
(איפה ביתו, אם לא?)

לא רק רחמים עצמיים  
מזינים את אותה משיכה  
אל עזו ההולך ונחשף  
של חמוק עקמה יורדת;

גם אותה השתאות מתנשאת  
של חובב אמנות נלהב -  
נצב מול ציור קשה;  
אנוס להודות ביפי.

משחר חיי סכמתי,  
אט אט החצים מתרצים.  
מבעד לרשת גדר  
הגה החיים מתפרצים.

### **בשובו מפגישה** (קטע)

א.

אכן, כחרטום ספינה  
מקציף הראש הגדול בלבנו, חותר באויר בינוני.  
תנועה חלקה, רק רטט זעיר בשולי הצעד מסגיר לאות  
של תופסי המשוט בתחתית הכפות.  
הוא עוצר.

בית כנסת בטוני. גן משחקים. אספלט  
ירק כעין הדשא למשעי. קרעי כסף, שקיקי חטיף.  
חומה אפרפרה מזקן. גדר טמפלרית נצבחה כאן,  
(לא, לא היה זה גבול פרדס ערבי).  
טרום אוליפנט, טרום סעדיה גאון.  
השנים יגזרו גורל לצמוד הבוצי:  
יד נשם או רמז לעתיד. הוא מביט

במרפסת הפונה אל בית הכנסת  
תלה אי מי את המאטיס ההוא,  
חוג נשים מחוללות בלימבו צבעוני,  
עירם שבטי אוקיאני, פטמות פוזלות  
אל כתבת המבכה את הקדושים והטבוים  
מעל לדלת הכניסה אל הרנה והתפלה, זה השער.

עד לא מכבר ממש כאן, ממש כך  
היה שולח יד אל כיס מעיל הצמר המשבץ.  
מאז השבץ חדל לעשן. זמן מה לא דבר, לא כתב.  
שלוה מוזרה ירדה על חייו.  
קהיון בצבץ מבין סדקי המדרכת, יציר מי תהום.

מאז, גם טעם השתיה כמעט נטל ממנו.  
התבערה הקצובה, פעלת מנוע  
שתפוקתו סבה, שרשור הרגעים  
לכדי קרונות, קטר הדמה. לפעמים,  
הוא חושב, נולד איש כמותו מזווג לא נפרץ  
בין חכמת הלב, או ערמתו,  
שגמלה טרם זמנה  
לתשוקת הנעורים, מפל האונים;  
שנים, בטנים.

לוחית על החומה:  
כאן גר מלחין ומנצח מקהלות  
שמת בהיותו כבן ששים ושש.  
איזה גרעין, נוקלאוס ממש,  
בפנים, מאז ומעולם לוחש:  
אל תעשה ענין ממותך. צופה  
בבוז ממצמץ על אכל  
ובכל זאת נמשך. הוא שב לצעד.

מעבר לפנה - קבוצה של בנינים שכנים,  
שנים הם בעיניו כבשים, מפנים אחוריהם  
לכביש הצר, כונסים ראשים בבהלה.  
הבחור הצעיר ההוא -

ב.

נער כמעט - הכעיס אותו:  
בחן הפנה את המכשיר הדק שלו  
לעבר מקול בית הקפה,  
ובאו רטט וזמזום והוא -  
שפמו וכן ציצת זקנו בשחר פלומה,  
זית עור פניו והד פנוק בסמ"ך הנתז -  
הסב את הצג אל עיניו וקרא,  
מגה אור חשמל וקרת רוח,  
שם גרמני של מלחין לא מפר,  
ושם לטיני של תפלה נוצרית.  
צעיר כל כך ומתגדר ברחמים, לא, לא -  
יפים הרחמים לנעורים,  
(כיסוריו של הצלוב),  
רק איזו גאות תבוסה יש, המדרבנת  
להטיח בפניו את צרור דפיו.

בחוז, מעבר לזוגית,  
חלפו פתאום בסך שחרים בהמונים.  
דבקות-דבקות: נזרים משמאל,  
חולפים ונמוגים מינה.  
דבר מה מערבי מדי בבגדיהם,  
במכנסי הג'ינס המשוכים על בטן,  
בחלצות אשר עושות את לובשיהן למפיצי דבר.  
האם הלכו שקטים מאוד או שמא הזוגית  
כנאמר הפרידה אור מרעש.  
האור היה אפר כמדרכה.  
הנער שמולו הבחין במבטו שפר,  
פנה אף הוא אל השבים, אולי מהפגנה.  
חלל בית הקפה נמלא עכשו בשה-האל המהסה.  
לך תעשה טובות

ג.

ולו לה: פועה.  
אי אז נשא עמו השם עזות,  
איזו נקת של כנעניות

אֲשֶׁר הִדְיָה עוֹד נְמוּשׁוֹ, חֲמוּקִים,  
לֵיד קִירוֹת, עַל פְּנֵי סוּרְגֵי נְקוּז.  
אִי אִז הִיְתָה שְׁחֶרֶת שְׁעָר וּמִשְׁגַּעַת  
בְּדַרְכָּה (הוּ), פְּנֵי הַשְּׁגָעוֹן שֶׁל רַב הָאֲבוּדִים:  
בְּלוּיִים, דְּהִים, זְהִים  
עַד לְהַפְתִּיעַ  
לְמַהֲלָכִים אַתֶּם עַל פְּנֵי שׁוֹלִיָּה  
שֶׁל אוֹתָה דָרֶךְ מְלֶךְ).  
יִפִּי שֶׁשָּׁבְרוּ חֶסֶפּוֹס,  
חֲזָה קָטָן שֶׁטְלִטוּלוּ  
מִתַּחַת לְחֻלְצָה הִיָּה, (עוֹדְנוּ),  
אֲרָכִיטִיפִי, מִשְׁלַח מְגֻלֵי עוֹלָם,  
מִבְרִיךְ הִיסְטוֹרִיּוֹת אֶל סִתְרוֹ הַמִּפְרָפֵר,  
רַק קוֹלוֹ לֹא יִשְׁמַע, נוּ.

תַּגִּיד, הִיכֵן נוֹלְדָה הַשְּׂאִיפָה  
שֶׁהַמִּבְטָ יִנִּיף אוֹתָךְ מֵעֵבֶר לְמִשְׁא?  
הַמְחֻשְׁבָּה שֶׁהַקִּינָה הַהִגּוֹנָה  
תִּקְרָא לְמַת?  
הָאֲמוּנָה שֶׁאַרְגוֹנָם שֶׁל הַגָּאִים  
(כְּגוֹן תִּיטִיבֵי שֵׁאת)  
יִדְחֵם אֲנָרְגִית עוֹלָם לְתוֹךְ קַפְסָה?

כֶּךְ, כְּמִדְמָה, אֲמַר גּוֹפָה,  
אֲמִנָּם לֹא בְּמַלִּים אֵלֶּה עֲצֻמָּן;  
בְּסוֹף מִשְׁפָּט יִנְקוּ שְׁפָתֶיהָ  
מִהַגְ'וִינֵט מִתּוֹךְ צְמֻצוֹם מְזַעַר  
שֶׁל הַעֵינַיִם הִירְקוֹת. יִפְיָה עֲלָה וּבָא  
מֵעֵבֶר לְעֲצֻמָּה. לְמִרוֹתָה.  
קֵעַר מְתָנָה  
תֵּאֵם לְבָלֵט קַרְסֵלוּ.  
שְׁנַיִם רַבּוֹת יִמְשִׁיךְ זָכְרוּ שֶׁל זָכַר הַפִּטְצ'וּלִי,  
בְּמֵעֵבֶר בֵּין הַמִּטְבָּח לְחֶדֶר הַשְּׁנָה,  
כְּמוֹ מְצוּף שְׁמִסְמָן אוֹצֵר נְשָׁכָה,  
לְמִשׁוֹת אֵת זְקַפְתּוֹ.  
דְּבַר מָה כְּתוּב,

זכור לו,  
הינה מנח על שלחננו.

ד.

לכי, לכי ללמודיך, שם  
התמוטטי לך כאות נפשך,  
ובכי, על כי אישך נטל אשך,  
רחק אתה להררי אשם,  
ששם ימים, צנופים ביאושם,  
קודרים כמסלמים על קבר שידך,  
צוברים, כמו הנהי המתמשך,  
שנאה המתעלה עם העשן

מן הפגרים. אי אז לעת אישן  
יעיר אותי מגע פגיון ישן  
מעל שולי השסע צל ראשך

יחשף ניבים מפרושם -  
לכי, לכי ללמודיך, שם  
התמוטטי לך כאות נפשך.

\*

רשום קוץ.  
אפולולית הול.  
נקישת כפית.  
דפן זכוכית.

מי שאינם  
כרגע בינתים  
עוד מעט  
לא יהיו תמיד.

## אוויר

עתים היה האִי־היות  
מקיש בקצרית קומפוט.

שוֹאָה היתה קרושה  
בהול. באַרְץ לילה.

בשם של מישהו משם  
נשמר עֲדִין הד קולו.

אוֹשֶׁת בד מכנסיו  
ברית חדרים וָרִים.

אוויר היה מוכן  
מאליו בַּמַּתִּים אֲשֶׁכְּנֹזִים.

\*

כידוען לִבְן שַׁעַר  
יש ועלי לשאת בַּנְטָל חליפת הזמן  
אצל זולת.

(גם ידוען זוטֶר:  
דמותי לא תמלא את המסגרת,  
תותיר חֶלֶל לַעֲנָנִים חֹרִים.)

"אז מה, היינו צעירים, מה?"  
אומר האיש, בעלותי במדרגות  
של בית המשקדים השב.

הוא צובע את המסדרון.  
קולו רומז לי במחנה  
על הנזית אשר ממנה הוא מרכז.

ואני מבחין:  
הוא יושב בספור חיו  
כנער נבון בבגדי ילד לוחצים.